

1

Met een zucht ging Evi in de tuinstoel zitten. Ze was moe. Die ochtend hadden ze een stuk gewandeld, het ging al steeds beter. Vandaag voelde ze zich niet zo lekker. Ze was wat misselijk en haar rug voelde ook niet fijn. Dat zou wel komen van het slechte bed waar ze de afgelopen week in Aken op gelegen had.

Ze was alleen in de tuin. Haar ouders waren fietsen en Frank moest een boodschap doen. Het café was nog dicht. De lucht was strakblauw, de zon scheen lekker warm voor een dag in mei. Met de ogen dicht genoot ze van de zonnestralen en van lieverlee doezelde ze een beetje weg. Vaag hoorde ze dat het tuinhek piepte. Daar zou pap toch eens iets aan moeten doen... Wel vreemd dat ze na dat piepen niets meer hoorde. Frank zou toch wel iets zeggen als hij haar zag zitten? En haar ouders konden het niet zijn, want ze hoorde geen fietsbanden op de steentjes. Met tegenzin deed ze één oog open en tuurde naar het tuinhek, half verscholen achter de hoge rododendron. Er stond een man met bruin krullend haar.

Evi schrok. Haar hele lichaam leek de adem in te houden. Haar nekhaar ging overeind staan, alle alarmbellen in haar hoofd rinkelden. Ze moest vluchten!

Hij had haar nog niet gezien. Zoekend keek hij rond, maar nu hoorde ze zijn schoenen knerpen op het grind. Zo geruisloos mogelijk verliet ze de stoel en rende naar de achterdeur.

“Eef? Ben je daar?”

In haar haast struikelde ze en ze kon nog net steun vinden bij de muur. Haar hart klopte als een bezetene, haar keel was droog. Iedere vezel in haar lichaam schreeuwde dat ze dit niet wilde. Ze wilde hem nooit meer zien. Nooit meer terug naar twee jaar geleden...

Een schaduw verscheen om de hoek. Nu was ze gevangen. De keukendeur, die naar de veilige haven voerde, was buiten bereik.

“O, hier ben je! Hallo, Eef, had je me niet gehoord?” Hij keek haar vriendelijk aan.

“H...hallo, Mathieu...,” stotterde ze met bibberige stem.

Twee jaar eerder...

De merel koesterde zich in de laatste zonnestralen. Hij schudde zijn veren, zijn kopje omhoog heffen naar de lucht. De lente werd al zichtbaar in het schuchtere groen aan de donkere takken van de lindeboom en het geel van de narcissen in de borders.

Evi keek naar de vogel die nu wegvloog om een onderkomen voor de nacht te zoeken.

Het tv-programma kon haar niet boeien, telkens dwaalden haar gedachten af.

Mathieu was alweer laat. Hij had een appje gestuurd dat hij niet thuis zou eten. Ze vroeg zich af waar hij nu weer uit zou hangen. En vooral: met wie?

Hij was vast weer met een andere vrouw en niet voor het eerst. Ze nam het zichzelf kwalijk dat ze het allemaal pikte.

Zuchtend stond ze op om een glas wijn in te schenken. Ze plofte weer op de bank neer en zette een andere zender op. Een komische film, misschien kon die haar humeur nog een beetje opvijzelen.

Ze hoorde ze de sleutel in het slot van de voordeur. Mathieu kwam fluitend binnen, ze hoorde hem zijn jas ophangen.

“Hee Eefje, al aan de wijn? Heb je voor mij ook nog iets?” Ze zag zijn hoofd om de deur piepen.

Als antwoord stak ze de fles omhoog. “Ben pas net begonnen.”

Hij kwam de kamer binnen, nog in zijn kostuum van flitsende Sales jongen. Terwijl hij naar haar toeliep begon hij alvast met het leegmaken van de zakken van zijn colbertjasje; telefoon, sleutels en houder met visitekaartjes werden op de salontafel gelegd.

Toen hij zich naar haar toe boog voor een zoen, kwam er een golf opdringerige parfumlucht mee.

“Gatsie! Was je weer met een vrouw?” Ze duwde hem terug.

Zijn bruine ogen keken haar volkomen onschuldig aan: “Hè? Hoe kom je erbij? Ik had een etentje, zei ik toch?”

“Waarom ruik je dan zo naar parfum? Niet normaal meer.”

“O dat? Onderweg kwam ik Trees Adams van de gemeenteraad tegen. Die moest mij zonodig omhelzen. Ze stinkt altijd naar parfum, dat weet je toch? Ik ga even douchen. Zó terug, schenk jij alvast een glaasje in?”

Met argwanende ogen keek Evi hem na. Jaja, de veeg lipstick op zijn kraag kwam vast ook van die omhelzing. Maar ze zweeg en hoorde hem de kraan van de douche aanzetten. Aan het fluiten te horen, was zijn humeur in ieder geval niet bedorven door haar koele begroeting. De telefoon op tafel piepte, een appje lichtte op. Ze kon het niet laten te kijken.

‘Wat was je weer heerlijk vanavond, ondeugende jongen. Kan niet wachten tot volgende keer,’ las ze. Zie je wel, ze had gelijk! Trees Adams...nou, daar was hij heus niet het bed mee ingedoken, haar leeftijd lag ver boven zijn doelgroep!

Mathieu zakte naast haar op de bank, in joggingbroek en t-shirt, geurend naar douchegel. Ze deed een poging hem te negeren, maar daar trapte hij niet in.

“Had ik je al verteld dat onze Twan gaat scheiden?”

Twan was de directeur van Mathieu’s bedrijf. Evi schudde onwillig haar hoofd, waarna hij aan een anekdote begon over Twan, die zijn vrouw betrappt had met haar personal trainer. Alleen had het niet het beoogde komische effect, want Evi begon te huilen.

“Eef? Wat is er? Hee, kom eens hier.” Hij sloeg zijn arm om haar heen en zijn hand woelde door haar korte haar.

“Dan zal Twan zich...net...net zo voelen als ik,” snikte ze.

“Hee Eef, je weet toch dat ik van je hou?” Zijn donkere ogen keken haar aan met wat ze noemde zijn hondenblik. Als een geslagen hond. Zo’n zielige blik waardoor ze voor hem gevallen was. Hij kuste zacht haar lippen en ze voelde zich weer week worden.

“In het weekend gaan we samen iets doen, je bent ook best veel alleen geweest. Zullen we morgen lekker gaan fietsen? Of wil je liever shoppen?”

Ze leunde tegen zijn schouder en vertelde hem dat ze liever ging fietsen omdat er mooi weer voorspeld werd. Misschien konden ze wel naar België fietsen, langs de Grensmaas en dan terug via het dorp waar haar ouders woonden.

Mathieu had al een fietsroute in gedachte en terrasjes waar ze konden uitrusten. Terwijl hij vertelde, keek Evi naar hem. Hij

was aantrekkelijk met zijn bruine, krullende haar en zijn donkere, levendige ogen. Praten kon hij als de beste, maar dat was als Salesmedewerker natuurlijk ook zijn beroep. Toch was Mathieu daar beter in dan veel van zijn collega's. Op de een of andere manier bespeelde hij zijn klanten dusdanig dat ze precies deden wat hij wilde. Evi had het gevoel dat hij deze truc privé ook toepaste. Zij was in ieder geval als een blok voor hem gevallen, omdat hij op recepties, waar ze hem beroepshalve trof, altijd een gangmaker was. Zijzelf was wat meer teruggetrokken en hoefde niet zo nodig op de voorgrond te staan. Dat betekende niet dat ze verlegen was. Zij was meer van de kat uit de boom kijken en dan pas een oordeel vellen. Alleen was haar dat niet gelukt bij Mathieu. Ze waren nu drie jaar samen. Een paar maanden nadat ze elkaar hadden leren kennen was ze bij hem ingetrokken in het ruime appartement in Maastricht, in de wijk Wyck. Omdat ze op de begane grond woonden, hoorde er een achtertuin bij het appartement.

Tegen middernacht begon Evi te gapen en deelde ze mee dat ze naar bed ging. Haar werkweek was erg druk geweest en ze had een aantal lange dagen moeten maken. Gelukkig werkte ze bij een reclamebureau in Maastricht, dat scheelde reistijd.

“Goed, schat. Ik kom zo,” Mathieu kuste haar voorhoofd.

Ze poetste snel haar tanden, plensde wat water in haar gezicht en dook het bed in. Vaag hoorde ze hem nog rommelen in de woonkamer en alle lichten uitdoen. Hij stapte naast haar in bed, legde zijn arm om haar middel en kwam tegen haar aanliggen. Ze voelde dat hij weer opgewonden was.

“Eef? Slaap je al?” fluisterde hij.

De gedachte dat hij net met een andere vrouw samen geweest was en nu met haar wilde vrijen, maakte haar misselijk. Ze hield zich slapend, waarna hij zich teleurgesteld omdraaide in bed.

“Morgen, slaapkop!” Ze werd wakker van de geur van koffie en deed met moeite één oog open. Mathieu kwam de slaapkamer binnen met een dienblad met koffie en broodjes. Verbaasd krabbelde ze overeind.

“Ben al effe naar het bakkertje op de hoek gelopen voor croissantjes. Voilà madame, uw ontbijt!” Hij zette het